

I Bankboxen ved Nattetid.

Et Justitsmord.

Drama i 3 Akter

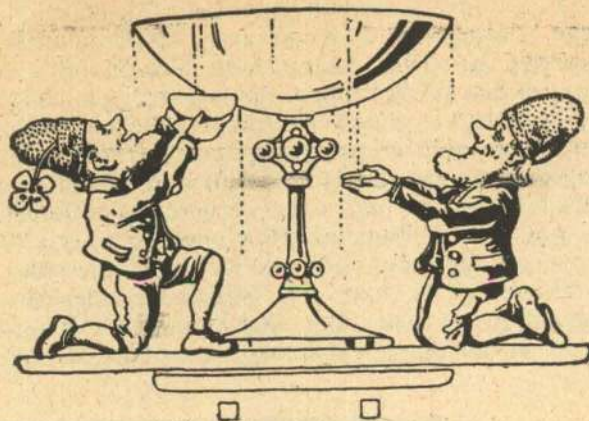
af **TH. LYNARD.**

Optaget af Film-A/s Kinografen, København.

Det er første Gang Frk. RIG-
MOR DINESEH fra det kgl.
Teater viser sig i Dansk Ki-
nograf-Film!

HOLGER REENBERG,
v. SCHØNBERG og de øvrige
Rollehavende er kendt og
skattet af alle.

Udlejes med Eneret: A/s Kinografen, Kbhvn. - Bergen.

Et Justitsmord.

Drama i 3 Akter af TH. LYNARD.

- Optaget af Film-A/S Kinografen, København. -

HOVEDPERSONERNE:

Wm. Abrahams, Direktør i Børsbanken . . .	Bertel Krause	(Dagmar-teatret).
Ethel, hans Datter	Rigmor Dinesen	(Kgl. Teater).
John Blankfort	Birger v. Cotta Schönberg.	
Tom Atkinson } af Klubben {	W. Wandahl.	
Dick Hamilton } „Klør Es“ {	Holger Reenberg	(Casino).
Fængselspræsten	Knüttel-Petersen	(Dagmar-teatret).
Fanger, Fangevogter, Røvere, Politi.		

I Børsbanken, hvor den unge forældreløse John Blankfort er ansat som Assistent, er der stor Travlhed i Anledning af den forestaaende Revision.

Kun Direktør Abrahams sidder paa sit Kontor mørkt stirrende frem for sig. Fejlagtige Spekulationer har nemlig faaet ham til at forgribe sig paa Bankens Midler, og han ser nu ingen Udvej til at skjule dette for Revisionen længere. For at adspredde sine Tanker et Øjeblik, griber han en Avis, og hans Øjne falder paa en Artikel, hvori omtales de mange Bankrøverier, som har fundet Sted i den sidste Tid, og hvori Redaktionen opkaster det Spørgsmaal: Er Sikkerhedsforanstaltningerne i Bankerne tilstrækkelige? Tankerne jaeger gennem hans Hjerne; da pludselig rejser han sig op, et underligt haardt Udtryk har lagt sig over hans Ansigt. Han har taget sin Beslutning. Ingen skal kunne spotte ham som Bedrager, koste hvad det vil.

Paa Kontoret er nu kun John Blankfort tilbage. Han er ved at pakke sine Papirer sammen. Direktør Abrahams kalder ham ind og forklarer ham, at han i Anledning af den senere Tids mange Tyverier har i Sinde i Nat at anstille en Prøve, om Nattevagten er paalidelig og Sikkerhedsforanstaltningerne fungerer tilfredsstillende. Han beder derfor Blankfort om, noget senere paa Aftenen at gaa ned i Bankens Hvelving og i Box V prøve at tage de deri opbevarede Pengesedler. Direktøren giver ham sine Nøgler med den Bemærkning, at han ikke skal komme til at fortryde, at han har gjort Banken den Tjeneste, og

Blankfort lidt efter gaar op ad Trappen, bliver han pludselig grebet af Politibetjentene.

Blankfort forklarer dem straks, at han ingen Tyv er, men har gjort det paa Direktørens Forlangende. „Telefonér til Direktøren,“ siger han, „og De vil faa dette bekræftet.“ Ved Forespørgsel i Bankdirektørens Villa bliver der dog meddelt Politiet, at Direktøren endnu ikke er kommen hjem fra Banken. Politiet begiver sig derfor til hans Privatkontor, og her finder de ham ogsaa sovende i sin Stol.

Det lykkes at faa ham vækket, og Blankfort beder ham fremstille Sagen for Politet.

Fængselspræsten.

Blankfort trækker sig tilbage uden at have bemærket de Sovepulvere, som Direktøren i Samtalens Løb har puttet i hans Lomme.

Efter at have spist til Aften indfinder Blankfort sig atter i Banken. Medens han har været borte, har Direktør Abrahams anvendt Sovepulvere i sin Plan.

Ubemærket af Vagten naar Blankfort derfor ned i Hvelvingen, hvor han aabner den anviste Box V og udtager de deri liggende Pengesedler. Ved Boxdørens Aabning virker imidlertid den elektriske Allarmklokke paa Politistationen, og da

Men Abrahams stiller sig fuldstændig uforstaaende.

Rædselslagen gaar det op for Blankfort, at han har været et Redskab i denne samvittighedsløse Mands Hænder. Forgæves tigger og trygler han ham om at sige Sandheden.

Men Sovepulveret er fældende, der er ingen Tvivl. Han maa være skyldig, og han arresteres.

Ved Domstolene bliver Blankfort dømt til et langt Fængselsophold. I Fængslet, hvor han sættes til at lave Legetøj, slutter han sig til en godlidende Forbryder, Dick Hamilton. Af Fængsels-

præsten modtager han en Lommebibel med sit Navn. Og han lover at bruge den til Trøst. De to Kammerater frigives samme Dag, og Blankfort følger med Dick til dennes tidligere Stambeværtning „Rotten“.

Mellem Dicks gamle Kammerater bliver der

De to Venner.

stor Jubel ved Tilsynekomsten. Man er netop ved at lægge Planen til et stort Kup, som ikke gaar ud paa noget mindre end at bortføre den rige Bankdirektør Abrahams Datter og afkræve hendes Fader en klækkelig Løsesum, og man behøver Dicks Hjælp.

Forfærdet er John Blankfort Vidne til denne

Løsesummens Størrelse drøftes.

Samtale. Fra han var i Banken har han næret en hemmelig Kærlighed til Ethel, og resolut beslutter han sig derfor til at løbe til hendes Fader og advare ham. „Skønt De har ødelagt mit Liv, kommer jeg dog for at advare Dem — —“. Han faar ikke talt ud før han kastes paa Døren.

„De kan træffe mig i „Rotten“,“ raaber han. Bankdirektør Abrahams og hans Datter har været ude paa en Automobiltur, da han stiger ud ved Banken. Næppe har han imidlertid forladt Vognen, før Banditterne fra „Rotten“ kommer til Syne, springer op i Automobilten og kører bort

... og han blev dømt for Deres Faders Forbrydelse.

med Ethel til „Rotten“.

Bankdirektør Abrahams henvender sig øjeblikkelig til Politiet, hvem han meddeler, at de sikkert kan finde Forbryterne i Beværtningen „Rotten“, og her arresterer de et Øjeblik efter Blankfort, medens Forbryderbanden allerede er flygtet med deres Bytte.

Pint af Samvittigheden.

Skjult i en Gadedør har Dick været Vidne til Blankforts Arrestation. Han beslutter derfor at søge at befri ham og arrangerer et Automobiluheld, ved hvilket det ogsaa lykkes Blankfort at flygte. Paa Dicks Raad søger han Tilflugt i Bandens Tilholdssted i Skoven, og her træffer han

Ethel, hvem han ubemærket trøster og lover at hjælpe.

Hans Plan er ogsaa ved at lykkes, da han bliver overrumplet, og nu venter der ham en frygtelig Straf.

Paa en høj Skrænt binder to af Banditterne hans Hænder og Fødder sammen og kaster ham derefter ud over Skrænten ned i Søen.

Medens dette staar paa, er det dog lykkedes Ethel ved Overtalelse at flygte. Netop som Blankfort kastes i Søen, naar hun Stranden og kommer den Ulykkelige til Hjælp.

I en lille Hytte i Skoven søger de Tilflugt, men længe har de ikke opholdt sig der, før Dick, der sammen med de øvrige Banditter er paa Jagt efter Flygtningene, træder ind. Han faar Medlidenhed med de to Unge, og efter at have fortalt Ethel, der ved Bibelen opdager, at hendes Ven har været i Tugthuset, den rette Sandhed, lover han at forsøge at redde dem begge. Iført Ethels Tøj flygter han fra Hytten og fører saaledes Banditterne paa falsk Spor, indtil en Revolverkugle strækker ham til Jorden.

Udmattet naar Blankfort og Ethel hendes Faders Villa. Men Faderen er borte. I et Brev tilstaar han overfor Ethel, at det var ham, der i sin Tid begik Tyveriet i Banken og kastede Skylden paa John Blankfort. Hans Modstandskraft var nu brudt. Direktør Abrahams gaar nu til Domhuset og melder sig selv til Politiet. Dog ingen jordisk Dommer skulde komme til at fælde Dom over ham, thi allerede Dagen efter fandtes han død i Arresten.

Men mellem Ethel og John Blankfort var Kærligheden vokset, og hvad hendes Fader havde forbrudt mod John Blankfort, formaaede Ethel nu at gøre godt igen ved at skænke ham sin Haand og sit Hjærte for hele Livet.

Og Lykken smilede til de to, da det Gode havde sejret over det Onde.

